

Anglí, 55 – BARCELONA – tel. 93 038 915
www. benedictinessantperepuelles.cat
2a  poca – núm. 154 – febrer 2019

D u ningú no l'ha vist mai

Tots tenim una imatge de D u que hem rebut del lloc on hem nascut, de la tradició, de la formació, de l'ambient en que hem viscut, del que hem anat descobrint per la pròpia experiència... i els cristians trobem en l'Evangeli la clau que ens permet penetrar en aquest infinit insondable que en diem Déu, que ens atreu i a la vegada no podem abastar. Per a nosaltres, aquesta clau o punt de referència que ens obre al coneixement de D u,  s Jesús. «A Déu ningú no l'ha vist mai, diu el pròleg de l'Evangeli de Joan, el seu Fill únic, que és Déu i està en el si del Pare, és qui l'ha revelat» (Jn 1,18). «Qui m'ha vist a mi ha vist al Pare», diu Jesús. Aquesta és l'essència del cristianisme.

En Jesús, Déu ha entrat en la nostra història, té un rostre humà, és un dels nostres:  s el fill de Maria i  s anomenat fill del fuster. Les seves paraules, els seus gestos, tota la seva vida ens mostra qui  s i com és Déu.

Quan Jesús diu D u, vol dir Aquell que és l'absolut, el principi, que ho és tot: la font inestroncable d'on brolla la vida, la llum, l'amor. Aquesta experiència que Jesús tenia de Déu i que ens ha revelat, la resumeix amb una frase: D u t'és Abba, el nom amb que els infants criden al seu Pare. Un Pare que estima entranyablement tota la humanitat, perquè és seva.

D u, el Pare, és un tu personal que vol establir una relació d'amor amb cada ésser, habita on els homes el deixem entrar i Ell, que és plenitud d'amor, de pau, de vida, ens crida també a viure en comunió entre nosaltres, homes i dones de tota la humanitat. Jesús ens ha ensenyat a dir Pare nostre; per aix  els cristians no podem parlar a Déu sense parlar-li de les persones.

Vivim moments de confusió, d'incertesa, enmig un món ple de paradoxes, d'ofertes que enlluernen, i també de crits que demanen justícia davant la realitat crua que viuen

tants germans nostres; un món que cerca també el sentit i els valors que donin solidesa a la vida. Els cristians, avui, tenim la necessitat d'anar a l'essència de la nostra fe, d'agrair l'amor que Déu ha vessat en nosaltres, de viure l'Evangeli. «Ell vol

continuar la seva obra en nosaltres, en aquest temps d'ara, en aquest món d'aquí, ja que és aquí on s'ha de fer brillar la llum de la seva vida divina amagada» (M. Buber).

CATALINA TERRATS

Des de la comunitat

TROBADA DE LA COMUNITAT DEL DIUMENGE 3 DE FEBRER

Acabada l'Eucaristia i després d'un petit esmorzar preparat amb molta cura pel Grup dels Esmorzars, es va iniciar la trobada amb unes paraules de la mare abadessa Esperança.

Manel Martí i dues persones de la comunitat ens van parlar del projecte Espai de Vincles, que ells van conèixer quan es va iniciar per uns cartells que van trobar a la nostra comunitat. Aquest projecte el va iniciar Maria Àngels Sagalés, ajudada de Maria Mulet, religiosa filla de la caritat, que van cedir un local de planta baixa amb quinze llits perquè hi puguin dormir els homes més vulnerables del carrer. L'objectiu no és donar-los res de material, sinó sortir a la nit per anar a buscar aquestes persones i oferir proximitat, amistat, dignitat, respecte, per tal que puguin fer l'experiència d'algú que els mira els ulls i els tracta de tu a tu. En Manel ens va dir que aquesta aproximació a la seva intimitat li havia canviat la vida... Van portar uns nous cartells perquè els falten voluntaris.

Seguidament es van donar les gràcies als petits grups que s'han responsabilitat de les diferents tasques que es van proposar en la trobada anterior i que funcionen molt bé. Queda pendent la iniciativa de pintar i arreglar l'espai buit que hi ha a l'entrada de l'església; van sortir diverses propostes i també la necessitat de pintar les parets de l'església, cosa molt més important i costosa. N'anirem parlant.

Es van donar els comptes de la caixa solidària i de les col·lectes destinades a diverses necessitats. Moltes gràcies a tots per la vostra generositat.

Es va demanar l'ajuda d'algun voluntari per suplir Xavier Vendrell, que està malalt i és el responsable de repartir els aliments a les famílies necessitades derivades del Centre d'Acollida Assís i dels Serveis Socials de Sarrià. Es va fer una llista i ja s'hi van apuntar algunes persones; la deixarem penjada a la cartellera per si algú més hi vol col·laborar.

Finalment Amigues i Amics de la Comunitat del Monestir de Sant Pere de les Puel·les van comentar les activitats que s'han dut a terme i els dos tallers que es faran sobre la Regla de sant Benet el 21 de febrer i el 30 de març. També estan regularitzant la part administrativa i econòmica. La Comissió ha decidit renovar cada dos anys la meitat dels seus membres. S'ha creat un grup de WhatsApp per donar informació als qui ho han sol·licitat; han proposat el dia 26 de maig per fer una trobada informativa i acabar amb un dinar compartit a l'hort.

L'entrevista

Continuem amb la dinàmica de donar a conèixer, a través del Full Informatiu, persones de la nostra comunitat, aquesta vegada li ha tocat a

ALEIX BONFILL GARCIA I ELISENDA PARELLADA CALDERER

Ressenya biogràfica

A: Vaig néixer a Nova York el 1987, al cap de pocs mesos vam anar a viure a Sant Quirze del Vallès, on he residit la major part de la meva vida. Em van batejar de petit, però després no vaig tenir una continuïtat de fe; la meva família no era practicant ni creient. En entrar a la universitat, vaig passar una forta crisi, que em va portar a explorar amb intensitat diverses tradicions religioses i corrents espirituals. En aquest període vaig conèixer l'Elisenda, amb qui em vaig casar i amb qui —entre d'altres— vaig redescobrir i comprometre'm en el cristianisme. Hem tingut dos fills, Gabriel de quatre anys i Aurora d'un. Actualment treballo a Sant Joan de Déu i estic fent un doctorat sobre Raimon Panikkar.

E: Vaig néixer a Barcelona el 1986 i, quan tenia quatre anys, amb la meva família vam anar a viure a Carolina del Nord (EUA). Allà hi vam ser nou anys. Sóc la segona de cinc germans, l'única nena però no per això més mimada. Vaig tornar a Catalunya quan tenia quinze anys i he arrelat en

aquest país. Vaig estudiar psicologia i teràpia familiar. Actualment treballo en un centre de psicologia i pedagogia aplicada, amb nens i adolescents a Sant Cugat del Vallès. Com ja us ha dit l'Aleix, tenim dos fills i vivim ben a prop de Sant Pere de les Puel·les.

Des de quan coneixeu Sant Pere de les Puel·les?

E: Jo tenia una amiga, la Zoila, que havia estat novícia de Sant Pere i ens n'havia parlat. Quan vam venir a viure a Sarrià fa cinc anys, vam començar a participar de la litúrgia, a assistir a algunes activitats i a conèixer la comunitat.

A: També formem part d'un grup de pregària de la renovació carismàtica que fa recessos aquí; i hi hem batejat l'Aurora.

Què és per a vosaltres Sant Pere de les Puel·les?

A: Un indret de pregària que ofereix una litúrgia acurada i que acull espais de meditació, dansa, iniciació cristiana, ecumenisme i diàleg interreligiós, la qual cosa em resulta molt interessant —encara que no participi de tot això. També valoro molt la disponibilitat de les monges a l'hora de fer partícips als laics de les activitats i decisions que afecten la comunitat de Sant Pere.

E: Sant Pere és un espai de silenci, acollida, amistat senzilla, tranquil·litat, trobada... amb les monges i amb els pelegrins que ens hi aturem uns moments. Un oasi enmig del brogit de la ciutat.

Des del testimoniatge

Nadîe Murad

La nena Nadîe Murad no es va avenir a la situació de maltractament que patia i s'hi va rebel·lar. Va lluitar per canviar la sort. Per tot el que ha patit, li han donat el Premi Nobel de la Pau 2018. Ara té 25 anys. La seva mirada a les fotografies és trista i continguda, li és difícil somriure, gairebé no en sap perquè no n'ha tingut gaires motius i no li surt de dins. No és l'única al món, perquè com ella, en les mateixes circumstàncies que ella, hi ha milions de dones arreu que viuen o, més ben dit, malviuen en condicions de sotmetiment.

La Nadîe va néixer al 1993 a l'Iraq, és yazidita, de religió musulmana. Ella vol posar fi a la impunitat amb que s'exerceix la violència sexual,

vol acabar amb el tràfic d'esclaves sexuals maltractades fins a l'extrem de morir. La seva història és terrorífica. Va estar a mercè dels desitjos d'uns homes vinculats al règim que podien fer amb les dones com ella el que volguessin: pegar-les, violar-les i fins i tot matar-les sense remordiments, perquè eren d'un poble considerat infidel.

El primer que la va violar era un jutge que la feia resar. Ella va fer un intent de fugida i va ser castigada pel jutge, que la va lliurar als seus guàrdies. Aquests més tard la van deixar en un lloc de pas, totalment desprotegida i a mercè d'abusos. Quan se'n va poder escapar, va anar a parar a casa d'uns sunnites, que la van posar en contacte amb una ONG alemanya i la van ajudar a viatjar a Europa, on va poder parlar de les noies que estan en una situació semblant a la seva.

Extret d'*El Pregó*, núm. 560 (oct. 2018)

Amb ulls de dona

Dolores Aleixandre

La seva Paraula ens convoca a aquest *espai obert* que crea l'Evangeli i que ens estira en dues direccions que també semblen contraposades i no ho són:

- *màxima llibertat* pel que fa a espais de iniciativa, autonomia i responsabilitat, més enllà de formes infantils i asfixiants de dependència i de control;
- *màxima confrontació* per obrir-nos a nivells de transparència on deixem caure defenses i ens exposem a ser ajudats pels altres a viure aquest seguiment de Jesús que lliurement hem triat.

Només així podrem assemblar-nos una mica al Déu que ens espera sempre, que ha trencat tantes vegades els nostres hams i presons i que ens convida a dansar com a fills lliures.

Un Déu de qui hem anat sabent, després de molts anys de vida religiosa, que no és només aigua que ens dona la vida, sinó encens que ens crema.

Ve a trobar-nos «trescant per les muntanyes, saltant per les collades» (Ct 2,8) i, en sentir la seva veu cessen l'hivern i les pluges, i les rabosetes surten fugint dels seus caus. I ja és temps de caçar-les, perquè la vinya ha de florir.

Dolores Aleixandre, extret de *Círculos en el agua*

NO OBLIDEM L'HOSPITALITAT

Apunts de la carta de Taizé 2019

Com un fil conductor de les trobades de joves, el pelegrinatge de confiança, iniciat a Taizé ja fa diverses dècades, continua avui en tots els continents.

En cada una d'aquestes trobades, l'experiència de l'hospitalitat és una de les que més marquen, tant als joves que hi participen com a aquells que obren la seva porta.

Les propostes que segueixen estan arrelades en la fe, conviden els cristians a descobrir en Déu la font de l'hospitalitat.

Primera proposta

Descobrim en Déu la font de l'hospitalitat

Des del començament de l'univers, Déu treballa misteriosament. El que Déu porta a l'existència, ell ho mira i ho beneeix: veu la bondat de tota la creació. Tot l'univers és profundament estimat per Déu.

Nosaltres podem avançar amb aquesta confiança: ell desitja la nostra felicitat, ell ens acull a tots, sense cap condició prèvia. Déu mateix és la font de l'hospitalitat.

Segona proposta

Estem atents a la presència de Crist en les nostres vides

A través de Jesús, sabem que Déu és amor: ell ens ofereix la seva amistat. Humilment, Crist s'acosta a la nostra porta i truca. Com un pobre, confia i espera a canvi la nostra hospitalitat. Si algú li obre la porta, ell entrarà.

Amb una pregària ben simple, li donem accés al nostre cor. Així, fins i tot quan sentim molt poc la seva presència, Crist ve a habitar en nosaltres.

Tercera proposta

Acollim els nostres dons i també els nostres límits

Déu ho acull tot de nosaltres, nosaltres podem al nostre torn, acceptar-nos a nosaltres mateixos, tal com som. Aquí comença el camí de la guació que tots necessitem.

Lloem Déu pels nostres dons. Acollim també les nostres fragilitats com una porta a través de la qual Déu entra en nosaltres. Per acompanyar-nos més enllà, per portar-nos a un canvi de vida, ell espera que primer siguem acollidors envers nosaltres mateixos.

L'acceptació dels nostres límits no ens fa passius davant les injustícies, la violència, l'explotació dels éssers humans. Al contrari, acceptar els nostres límits ens pot donar la força per lluitar amb un cor reconciliat.

Quarta proposta

Trobem en l'Església un lloc d'amistat

Per compartir amb altres la nostra confiança en Déu, necessitem llocs on trobar no solament alguns amics ben coneguts, sinó una amistat que s'estengui a aquells que són diferents de nosaltres.

Les parròquies i les comunitats locals tenen la vocació de reunir una diversitat de generacions i d'orígens socials o culturals. Hi ha un tresor d'amistat, a vegades massa amagat, que cal fer fructificar.

L'Església es troba allà on bufa l'Esperit Sant, arreu on resplendeix l'amistat de Crist.

Cinquena proposta

Exercim una hospitalitat generosa

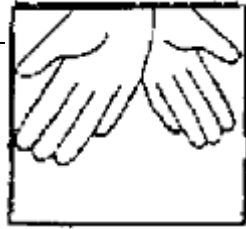
L'hospitalitat de Déu respecte a nosaltres és una crida: rebem els altres, no com ens agradaria que fossin, sinó com són: acceptem ser acollits per ells a la seva manera.

Davant el gran desafiament plantejat per les migracions, cerquem com l'hospitalitat pot esdevenir una oportunitat no solament per a aquells que són acollits, sinó també per als qui acullen. Les trobades de persona a persona son indispensables, escoltar la història d'un migrant, d'un refugiat.

Tinguem cura de la terra. Custodiem-la també per a generacions futures. Revisem la nostra forma de vida, fem tot el possible per aturar l'explotació desconsiderada dels recursos, lluitem contra les diverses formes de contaminació i la disminució de la biodiversitat.

Essent solidaris amb la creació, descobrirem la joia que se'n deriva.

frère ALOIS

ÉS EL NOSTRE TEMPS

Acollim, agraïm i junts ens comprometem.

No és l'hora de la por ni de la soledat.

No és el temps de la dispersió.

No és moment de fer camins en solitari.

No és l'instant de la pregunta sense sortida.

És l'hora de la comunió. És el temps de la veritat.

És l'hora d'escoltar, acollir, construir...

És l'hora d'entre tots i totes buscar i caminar.

És ara quan ens hem de donar la mà.

És ara quan la por no té res a fer.

És ara quan la nostra força és el diàleg.

És el temps dels qui creuen i esperen.

És el temps pels qui es volen fer nous.

És el temps pels qui desitgen fer quelcom nou.

És el temps perquè les nostres mans
toquin i acullin el món
amb la il·lusió d'una esperança nova.

Que s'acostin a cada persona, situació i projecte,
amb el respecte que requereix tot allò que és humà.

Que s'enllacin amb moltes altres mans,
per constituir xarxes que generin vida.